

मग्नितिः चेतिका तयोर्ध्वमापन्नमृतत्वमेति विष्वङ्गन्याउक्तमणे भवतीति ॥ १॥ २॥ ३॥ ४॥ ५॥ ६॥ मूर्धोमुख्ययानाद्याब्रह्मरंध्रेण एतन्मममुक्तिस्थानं नान्यत् तथाच श्रुतिः शतैकाचलदयस्य नाज्यस्तासां धनिः
* संबन्धेण नृत्योः

॥ ११॥ प्रकृतेर्विक्रियादातुः कार्पण्यं कृपणस्य दातृत्वमित्यादिः ॥ १२॥ कृष्णस्य श्यावच्छ विधूसरतातच्छायापत्तिर्मरणचिह्नं छिद्रं छिद्रवंतं ॥ १३॥ शवगंधमिति सुरभिद्रव्येशवगंधपहइत्यर्थः ॥ १४॥ १५॥
॥ १६॥ अरिष्टज्ञानफलमाह एतावतीति ॥ १७॥ योगिनो मरणादन्यत्कर्तव्यं नास्तीत्याह प्रतीक्षमाण इति ॥ १८॥ मृत्युमपि नेच्छेच्चेदिमां वक्ष्यमाणां क्रियां स्थातुं कर्तुमिच्छेदित्याहाथेति पूर्वोक्तरीत्या
पृथिव्यादिजयाद्रंधादिजयो भवतीति पंचभूतजयान्मृत्युं जयतीत्यर्थः तथाच श्रुतिः पृथ्व्याप्यते जो निलखे समुत्थिते पंचात्मके योगगुणे प्रवृत्ते न तस्य रोगो न जरान्मृत्युः प्राप्तस्य योगाग्निमयं शरीरमिति ॥ १९॥
सांख्ययोगयोर्मुख्यं फलमाह ससांख्येति सांख्यं च धारणेति योग उच्यते ताभ्यां समुच्चिताभ्यां सहितं यथा स्यात्तथा विदितात्मा मृत्युं संसारं ॥ २०॥ गच्छेदिति अक्षयं अविनाशि अव्ययं अपचयशून्यं अच
आत्मच्छायाकृती भूतं तेपि संवत्सरायुषः ॥ अतिद्युतिरतिप्रज्ञा अप्रज्ञा चाद्युतिस्तथा ॥ ११॥ प्रकृतेर्विक्रियापत्तिः षण्मासान्मृत्युलक्षणं ॥ दैवतान्यवजानाति
ब्राह्मणैश्च विरुद्धते ॥ १२॥ कृष्णस्यावच्छ विच्छायाः षण्मासान्मृत्युलक्षणं ॥ ऊर्णनाभेर्यथा चक्रं छिद्रं सोमं प्रपश्यति ॥ १३॥ तथैव च सहसांशुं सप्तरात्रेण मृत्युभा
क् ॥ शवगंधमुपाघ्रातिसुरभिं प्राप्य यो नरः ॥ १४॥ देवतायतनस्थस्तु सप्तरात्रेण मृत्युभाक् ॥ कर्णनासावनमनंदं तदृष्टिविरागिता ॥ १५॥ संज्ञालोपो निरुष्ण
त्वं सद्यो मृत्युनिदर्शनं ॥ अकस्माच्च स्रवेद्यस्य वाममक्षिनराधिप ॥ १६॥ मूर्धतश्चोत्पतेद्भूमः सद्यो मृत्युनिदर्शनं ॥ एतावन्ति त्वरिष्टानि विदित्वामानवोत्मवान्
॥ १७॥ निशि चाहनि चात्मानं योजयेत्परमात्मनि ॥ प्रतीक्षमाणस्तत्कालं यत्कालं प्रेतता भवेत् ॥ १८॥ अथास्य नेष्टं मरणं स्थातुमिच्छेदिमां क्रियां ॥ सर्वगंधान्
रसांश्चैव धारयति नराधिप ॥ १९॥ ससांख्यधारणं चैव विदितात्मानरर्षभ ॥ जयेच्च मृत्युं योगेन तत्परेणांतरात्मना ॥ २०॥ गच्छेत्प्राप्याक्षयं कृत्स्नमजन्मशिवमव्य
यं ॥ शाश्वतं स्थानमचलं दुष्प्रापमरुतात्मभिः ॥ २१॥ इति ० भा ० शांति ० मोक्ष ० प ० याज्ञवल्क्यजनकसंवादे सप्तदशाधिकत्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३१७॥
याज्ञवल्क्य उवाच अव्यक्तस्थं परं यत्तत्पृष्टस्ते हं नराधिप ॥ परंगुह्यमिमं प्रश्नं शृणुष्व आवहितो नृप ॥ १॥ यथार्पणे हवि विधिना चरताऽवनते न ह ॥ मया दित्याद
वाप्तानियं जूंषि मिथिलाधिप ॥ २॥ महता तपसा देवस्तपिष्णुः सेवितो मया ॥ प्रीतेन चाहं विभुना सूर्येणोक्तस्तदानघ ॥ ३॥ वरं वृणीष्व विप्रर्षेय दिष्टं ते सुदुर्लभं ॥
तत्ते दास्यामि प्रीतात्मा मत्प्रसादो हि दुर्लभः ॥ ४॥ ततः प्रणम्य शिरसामयोक्तस्तपतां वरः ॥ यजूंषि नोपयुक्तानि क्षिप्रमिच्छामि वेदितुं ॥ ५॥

लं अपरिणामि प्रकृतेरन्यदित्यर्थः ॥ २१॥ इति शांति ० मोक्ष ० नै ० भा ० सप्तदशाधिकत्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३१७॥ ॥ ३१८॥ अचलत्वेन प्रकृतेरन्यत्वं ब्रह्मणः प्रतिपादयितुमारभते
अव्यक्तस्थमिति अत्र अव्यक्तमव्याकृतं मायाशबलं हार्दाकाश इति पर्यायास्त्रिगुणात्मकस्य कारणस्य ब्रह्मणो वाचकाः चक्रेनाभिरिव श्रितेति प्रयोगदर्शनात्तत्र विशिष्टे निष्कृष्टं चक्रेनाभिन्यायेन श्रितं वस्तु अव्य
क्तस्थं किमव्यक्तं परं ब्रह्मतस्माच्च परतस्तु किमिति पृष्टस्ते त्वयाहं ॥ १॥ निष्कलब्रह्मविद्यायादौर्लभ्यं गोप्यत्वं देवताप्रसादप्राप्यत्वं च दर्शयितुमारब्धाधिकामाह यथार्पणेत्यादिना आदित्यानीमानि शुक्लानिय
जूंषि वाजसनेयेन याज्ञवल्क्येनाख्यायंत इति श्रुतेरादित्यप्रसादात्पंचदशशाखाद्द्रष्टुर्मवचनमत्यंतं पथं ममापि गहनं च निष्कलब्रह्मकथनमभूदित्याख्यायिकातात्पर्यं ॥ २॥ ३॥ ४॥ ५॥